

**Celosvětové školení
vedoucích
Podporování rodiny**

11. ÚNORA 2006

CÍRKEV JEŽÍŠE KRISTA SVATÝCH POSLEDNÍCH DNŮ

© 2006 Intellectual Reserve, Inc.
Všechna práva vyhrazena
Printed in Germany

Vydání v angličtině schváleno: 8/04
Přeložení schváleno: 8/04

Obsah

Manželství je základem Jeho věčného plánu.	2
<i>Starší David A. Bednar</i>	
Posvátná zodpovědnost vzájemně se milovat a vzájemně o sebe pečovat.	8
<i>Starší L. Tom Perry</i>	
Rodiče mají posvátnou povinnost.	13
<i>Bonnie D. Parkinová</i>	
Nebeské domovy, věčné rodiny.	18
<i>President Thomas S. Monson</i>	
„Rodina – Prohlášení světu“	24

Manželství je základem Jeho věčného plánu

STARŠÍ DAVID A. BEDNAR
Kvorum dvanácti apoštolů

Naukový ideál manželství

První předsednictvo nás důrazně nabádá k tomu, abychom věnovali své nejlepší úsilí posilování manželství a rodiny. Tyto pokyny nebyly nikdy potřebnější než právě v dnešním světě, neboť posvátnost manželství je napadána a důležitost rodiny je podkopávána.

I když Církev a její programy podporují manželství a rodinu, a obvykle se jim to daří, máme mít vždy na paměti tuto základní pravdu: žádný

prostředek ani organizace nemůže rodinu zastoupit, ani se zhostit jejich základních funkcí.¹ Proto k vám dnes budu promlouvat v první řadě jako k mužům a ženám, jako k manželům a manželkám a jako k matkám a otcům, a v druhé řadě jako k vedoucím kněžství a pomocných organizací v Církvi. Mým úkolem je promluvit o základní roli věčného manželství v plánu štěstí našeho Nebeského Otce.

Zaměříme se na naukový ideál manželství. Doufám, že zopakování našich věčných možností a připomínka toho, kým jsme a proč jsme zde ve smrtelnosti, poskytne vedení, útěchu a posilující naději nám všem, nehledě na náš rodinný stav nebo současnou osobní situaci. Občas se může zdát, že nepoměr mezi naukovým ideálem manželství a skutečným každodenním životem je dosti velký, ale postupně se vám bude více dařit a budete se stávat mnohem lepšími, než si pravděpodobně uvědomujete.

Chci vás vyzvat, abyste měli na paměti tyto otázky, až budeme mluvit o zásadách týkajících se věčného manželství.

Otázka č. 1: *Snažím se ve svém životě být lepším manželem nebo manželkou, nebo se připravuji na to, že budu manželem nebo manželkou, tím, že chápu a používám tyto základní zásady?*

Otázka č. 2: *Pomábám jako vedoucí kněžství nebo pomocné organizace těm, kterým sloužím, pochopit a používat tyto základní zásady, čímž posiluji manželství a rodinu?*

Budeme-li s modlitbou přemítat o těchto otázkách a budeme-li přemýšlet o svém manželském vztahu a o svých zodpovědnostech v Církvi, svědčím vám, že Duch Páně osvítil naši mysl a bude nás učit tomu, co potřebujeme udělat a zlepšit (viz Jan 14:26).

Proč je věčné manželství základem

V dokumentu „Rodina – Prohlášení světu“ První předsednictvo a Rada dvanácti apoštolů prohlašují, „že manželství mezi mužem a ženou je ustanoveno Bohem a že rodina je středem Stvořitelova plánu pro věčný osud jeho dětí“.² Tato klíčová věta prohlášení nás učí mnohému o naukové důležitosti manželství a zdůrazňuje prvořadě postavení manželství a rodiny v Otcově plánu. Spravedlivé manželství je přikázání a nezbytný krok v procesu vytváření láskyplného rodinného vztahu, který může pokračovat i za hrob.

Dva přesvědčivé naukové důvody nám pomáhají porozumět tomu, proč je věčné manželství základem Otcova plánu.

Důvod č. 1: *Podstata mužského a ženského ducha se navzájem doplňuje a zdokonaluje, tudíž muži a ženy jsou určeni k tomu, aby společně postupovali směrem k oslavení.*

Věčnou povahu a důležitost manželství lze plně pochopit pouze v souhrnném kontextu Otcova plánu pro Jeho děti. „Všechny lidské bytosti – muži a ženy – jsou stvořeny podle obrazu Božího. Každý je milovaný duchovní syn nebo dcera nebeských rodičů a ... má ... božskou podstatu a určení.“³ Veliký plán štěstí umožňuje duchovním synům a dcerám

Nebeského Otce obdržet hmotné tělo, získat pozemskou zkušenost a pokročit směrem k dokonalosti.

„Pohlaví je základní charakteristikou předpozemské, smrtelné a věčné totožnosti a účelu jednotlivce“⁴ a do značné míry určuje, kým jsme, proč jsme zde na zemi, co máme udělat a čím se máme stát. Z božských důvodů se duchové mužů a žen od sebe výrazně liší a doplňují se.

Poté, co byla stvořena země, byl Adam umístěn do zahrady Eden. Je však důležité, že Bůh řekl, že „není dobré člověku býti samotnému“

(Genesis 2:18; Mojžíš 3:18), a tak se Eva stala Adamovou společnicí a

vhodnou pomocnicí. Aby byl

uskutečněn plán štěstí, bylo zapotřebí jedinečné kombinace duchovních, tělesných, duševních a citových schopností jak mužů, tak žen. Sami o sobě by ani muž ani žena nedokázali naplnit účel svého stvoření.

Podle božského záměru je určeno, že muži a ženy mají postupovat společně směrem k dokonalosti a k plnosti slávy. Muži a ženy, díky své rozdílné povaze a schopnostem, vnášejí do manželského vztahu svůj jedinečný náhled a zkušenosti. Muž a žena rozdílně, avšak stejným dílem, přispívají k jednotě a shodě, které

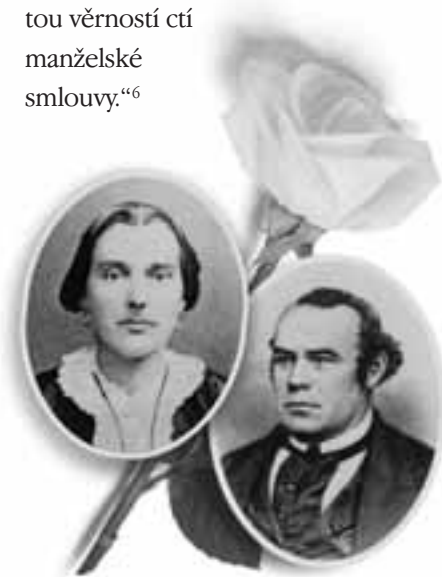
nelze dosáhnout žádným jiným způsobem. Muž doplňuje a zdokonaluje ženu a žena doplňuje a zdokonaluje muže, zatímco se jeden učí od druhého a vzájemně se posilují a žehnají si. „A však ani muž bez ženy, ani žena bez muže *v Pánu*.“ (1. Korintským 11:11; kurzíva přidána.)

Důvod č. 2: *Podle božského záměru jsou jak muž, tak žena zapotřebí k tomu, aby přivedli do smrtelnosti děti a aby zajistili to nejlepší prostředí pro výchovu dětí a pro péči o ně.*

Příkázání dané v dávné době Adamovi a Evě, aby se množili a naplnili zemi, zůstává i dnes v platnosti. „Bůh přikazuje, aby posvátné síly tvoření bylo používáno pouze mezi mužem a ženou, kteří jsou zákonně oddáni jako manžel a manželka... Způsob, kterým je tvořen smrtelný život, je božsky určený.“⁵ A tak je manželství mezi mužem a ženou schválenou cestou, po které předsmrtelní duchové vstupují do smrtelnosti. Úplná sexuální abstinence před manželstvím a naprostá věrnost v manželství chrání posvátnost této svaté cesty.

Rodina složená z milujícího a oddaného manžela a manželky je nejlepším prostředím, ve kterém lze vychovávat děti v lásce a spravedlivosti a ve kterém lze uspokojit duchovní i fyzické potřeby dětí. Právě tak, jako jedinečné vlastnosti mužů i žen přispívají k úplnosti manželského vztahu, tak jsou tytéž vlastnosti nezbytné pro výchovu a výuku dětí a pro péči o ně.

„Děti mají právo na to, aby se narodily v manželském svazku a byly vychovávány otcem a matkou, kteří s naprostou věrností ctí manželské smlouvy.“⁶

Starší Parley P. Pratt vyjádřil ona požehnání, která získáváme, když se učíme o naukovém ideálu manželství, když se ho snažíme chápat a uplatňovat.

Zásady

Dva naukové důvody týkající se důležitosti věčného manželství v Otcově plánu štěstí, které jsme si zopakovali, nabízejí zásady, které jsou vodítkem pro ty, již se připravují na sňatek, pro ty, již jsou oddáni, a také pro naši službu v Církvi.

Zásada č. 1: *Důležitost věčného manželství lze pochopit pouze v kontextu Otcova plánu štěstí.*

Často mluvíme o manželství a vy-zdvihujeme ho jako základní jednotku společnosti, jako základ silného náro-

da a jako nezbytnou sociologickou a kulturní instituci. Znovuzřízené evangelium nám však pomáhá pochopit, že manželství je něčím mnohem více!

Nestává se nám, že mluvíme o manželství, aniž bychom náležitě zdůrazňovali jeho důležitost v Otcově plánu? Zdůrazňování manželství, aniž bychom ho propojili s jednoduchou a elementární naukou o plánu štěstí, nemůže poskytnout dostatečné vedení, ochranu či naději ve světě, který je stále zmatenejší a zlovlnější. My všichni bychom měli pamatovat na učení Almy – že Bůh dal dětem lidským příkázání až poté, co je seznámil s plánem vykoupení (viz Alma 12:32).

Starší Parley P. Pratt vyjádřil krásně ona požehnání, která získáváme, když se učíme o naukovém ideálu manželství, když se ho snažíme chápat a uplatňovat ve svém životě:

„Joseph Smith byl tím, kdo mne učil, jak si cenit drahocenného vztahu mezi otcem a matkou, manželem a manželkou; mezi bratrem a sestrou, synem a dcerou.

Právě od něho jsem se naučil, že žena mého srdce může být se mnou spojena na čas a celou věčnost; a že ony vytříbené city a náklonnosti, které nás k sobě přitahovaly, pocházely z pramene božské věčné lásky..

Miloval jsem i předtím, ale nevěděl jsem proč. Nyní jsem však miloval – s ryzostí – s intenzitou povznesených, oslavených citů, jež pozvedaly mou

duši z pomíjejících věcí tohoto nízkého světa a rozpínaly ji jako oceán... Zkrátka nyní jsme mohl milovat s duchem a také s porozuměním.

Přesto v té době můj převelice milovaný bratr Joseph Smith... toliko nadzvedl růžek závoje a dopřál mi jediný letmý pohled na věčnost.⁴⁷

Chápeme jako muži a ženy, jako manželé a manželky a jako vedoucí Církve, že důležitosti věčného manželství lze porozumět pouze v kontextu Otcova plánu štěstí? Nauka tohoto plánu dodává mužům a ženám naději a připravuje je na věčné manželství a zahání obavy a překonává nejistoty, které mohou způsobovat, že někteří jedinci odkládají manželství nebo se mu vyhýbají. Správné pochopení plánu také posiluje naše rozhodnutí vytrvale cítit smlouvu věčného manželství. Pokud budeme přemítat o této pravdě a pokud jí plněji porozumíme, naše osobní vzdělávání, naše

výuka a naše vydávání svědectví doma i v Církvi bude zvelebeno.

Zásada č. 2: *Satan si přeje, aby všichni muži a ženy byli bídní jako on sám.*

Lucifer neúnavně napadá a deformuje nauky, které mají největší význam pro nás osobně, pro naše rodiny i pro svět. Na co protivník soustřeďuje své neúčinnější a nejděbelnější útoky? Satan se vytrvale snaží mást naši schopnost porozumět vrozeným rolím mužů a žen, snaží se podporovat předčasné a neoprávněné používání moci tvoření a snaží se brzdit spravedlivé manželství, a to právě kvůli tomu, že manželství je ustanoveno Bohem a rodina je středem plánu štěstí. Protivníkovy útoky proti věčnému manželství budou stále silnější, častější a rafinovanější.

Vzhledem k tomu, že jsme dnes zapojeni do války za blaho manželství a rodiny, věnoval jsem při své poslední

četbě Knihy Mormonovy zvláštní pozornost tomu, jak se Nefité připravovali na své bitvy proti Lamanitům. Všiml jsem si, že lid Nefitů „si byl vědom záměru [svých nepřátel], a tudíž se připravoval na setkání s nimi“ (Alma 2:12; kurzíva přidána). Při své četbě a studiu jsem zjistil, že klíčovým předpokladem pro efektivní přípravu je *porozumění záměru nepřítele*. Stejným způsobem máme i my v této válce posledních dnů brát v úvahu záměr našeho nepřítele.

Cílem Otcova plánu je poskytnout Jeho dětem vedení, pomoci jim stát se šťastnými a dovést je bezpečně domů k Němu. Záměrem Luciferových útoků na tento plán je zmást syny a dcery Boží a učinit je nešťastnými a zastavit jejich věčný pokrok. Souhrnným záměrem otce lži je to, abychom se všichni stali „[bídnými] jako [je] on sám“ (2. Nefi 2:27), a tak se snaží překroutit ty prvky Otcova plánu, které nenávidí nejvíce. Satan nemá tělo, nemůže uzavřít sňatek a nebude mít rodinu. A tak se neustále snaží zmást božsky stanovenou roli mužů a žen, manželství a rodiny. Všude ve světě vidíme více a více důkazů o účinnosti Satanova úsilí.

V poslední době se ďábel pokouší spojit a zákonně posvětit matoucí názory ohledně role mužů a žen a ohledně manželství. Když se podíváme za hranice smrtelnosti a do věčnosti, lze snadno rozpoznat, že tyto falešné alternativy, které protivník

prosazuje, nemohou nikdy vést k úplnosti, jíž je možné dosáhnout pouze společným zpečetěním muže a ženy, nemohou nikdy vést ke štěstí plynoucímu ze spravedlivého manželství, k radosti z potomstva ani k požehnání věčného pokroku.

Uvážíme-li, co víme o záměru našeho nepřítele, měl by být každý z nás obzvláště pozorný při snaze získat osobní inspiraci ohledně toho, jak můžeme chránit a hájit vlastní manželství – a jak se můžeme v rodině i v našich církevních pověřeních učit správným zásadám týkajícím se věčného významu role mužů a žen a role manželství v Otcově plánu a jak těmto zásadám můžeme vyučovat.

Zásada č. 3: Největších požehnaní lásky a štěstí je možné dosáhnout skrze smluvní vztah věčného manželství.

Ústředním bodem smluvního manželského vztahu je Pán Ježíš Kristus. Všimněte si prosím, že Spasitel je umístěn na vrcholu tohoto trojúhelníku, žena je v jednom rohu základny a muž je v druhém rohu základny. Nyní se zamyslete, co se stane se vztahem mezi mužem a ženou, když jednotlivě a vytrvale přicházejí ke Kristu (a snaží se v Něm být „zdokonalováni“ (Moroni 10:32). Díky Vykupiteli a skrze Něj se muž a žena přibližují k sobě navzájem.

Když jsou manžel a manželka jednotlivě přitahováni (viz 3. Nefi 27:14) k Pánu, když se učí vzájemně si sloužit a starat se jeden o druhého, když

sdílejí životní zkušenosti a rostou společně a stávají se jedním a když získávají požehnání skrze spojení svých individuálních povah, začínají naplňovat to, co si náš Nebeský Otec přeje, aby Jeho děti dosáhly Nejvyššího štěstí, které je skutečným cílem Otcova plánu, lze dosáhnout tím, že uzavřeme a ctíme smlouvy věčného manželství.

Když manžel a manželka každý jednotlivě a vytrvale přicházejí ke Kristu, přibližují se k sobě navzájem.

Jednou z nejdůležitějších zodpovědností nás, mužů a žen, manželů a manželek a vedoucích Církve, je pomáhat mladým mužům a ženám, aby se učili o spravedlivém manželství díky našemu osobnímu příkladu a aby se na něj připravili. Když mladé ženy a mladí muži vidí v našem manželství způsobilost, oddanost, obět a dodržování smluv, pak se budou snažit napodobovat tytéž zásady při svém chození s chlapcem či s dívkou a také v manželském vztahu. Když si mladí lidé všimnou toho, že naší nejvyšší prioritou je spokojenost a pohodlí našeho věčného společníka nebo

společnice, stanou se méně zaměřenými na sebe a budou schopni více dávat, sloužit a vytvářet rovnocenný a trvalý vztah. Když mladé ženy a mladí muži postřehnou vzájemný respekt, náklonnost, důvěru a lásku mezi manželem a manželkou, budou se pak snažit rozvíjet tytéž vlastnosti ve svém životě. Naše děti a mládež v Církvi se nejvíce naučí díky tomu, co děláme a kým jsme – i když si budou pamatovat jen poměrně málo z toho, co řekneme.

Naneštěstí mnoho mladých členů Církve má dnes obavy z věčného manželství a váhají, zda k němu mají směřovat, protože jsou svědky příliš mnoha rozvodů ve světě a nedodržených smluv ve své rodině i v Církvi.

Věčné manželství není jen nějaká dočasná právní dohoda, kterou lze kdykoli a téměř z jakéhokoli důvodu ukončit. Je to posvátná smlouva s Bohem, která může být závazná v čase i po celou věčnost. Loajálnost a věrnost v manželství nesmějí být pouhými líbivými slovy, o nichž se mluví v kázáních; mají to být zásady, které jsou zjevně viditelné v našem vlastním smluvním manželském vztahu.

Uvážíme-li důležitost svého osobního příkladu, jsme si vy i já vědomi oblastí, v nichž se potřebujeme zlepšit? Inspiruje Duch Svatý naši mysl a obměkčuje naše srdce – a podněcuje nás k tomu, abychom se více snažili a stávali se lepšími? Soustředujeme, jakožto vedoucí kněžství a pomoc-

ných organizací, své úsilí na posilování manželství a rodiny?

Manželé a manželky potřebují určitý čas na to, aby opevňovali sebe a svou rodinu proti útokům protivníka. Nebráníme nevědomky při své snaze zvelebovat své povolání v Církvi manželům a manželkám a matkám a otcům, aby naplňovali své posvátné zodpovědnosti v rodině?

Neplánujeme například někdy nadbytečné schůzky a činnosti způsobem, který zasahuje do onoho zásadního vztahu mezi manželem a manželkou a do vztahů s jejich dětmi?

Jsem si jist, že když upřímně přemítáme o těchto otázkách, Duch dokonce i teď pomáhá a bude i nadále pomáhat každému z nás učit se tomu, co máme dělat v rodině a v Církvi.

Duchovní zdroje, které potřebujeme

Naše zodpovědnost učit se nauce tohoto plánu a rozumět jí, podporovat spravedlivé manželství a být jeho příkladem a učit správných zásadám doma i na církevním shromáždění, v nás může vyvolat pochybnosti, zda na tento úkol stačíme. Jsme obyčejní lidé, kteří musejí vykonat nanejvýš neobyčejné dílo.

Před mnoha lety jsme se se sestrou Bednarovou pilně snažili zvládat nespočetné, o naši pozornost se ucházející, nároky mladé a energické rodiny – a také nároky kladené v Církvi, v zaměstnání a ve veřejném životě. Jednou večer, když už děti spaly,

Jednou z nejdůležitějších zodpovědností je pomáhat mladým mužům a ženám, aby se učili o spravedlivém manželství díky našemu osobnímu příkladu a aby se na něj připravili.

jsme si dlouze povídali o tom, jak účinně dbáme na všechny své důležité priority. Uvědomili jsme si, že pokud nebudeme plněji ctít smlouvu, kterou jsme uzavřeli ve smrtelnosti, neobdržíme slíbená požehnání ve věčnosti. Rozhodli jsme se společně, že se budeme jako manžel a manželka více snažit a budeme lepšími. To, čemu jsme se tehdy, před tolika lety, naučili, má na naše manželství nesmírný vliv.

Tato vznešená a jednoduchá nauka plánu štěstí nám poskytuje drahocenný pohled z věčné perspektivy a pomáhá nám porozumět důležitosti věčného manželství. Jsme požehnáni veškerými duchovními zdroji, které potřebujeme. Máme plnost nauky Ježíše Krista. Máme Ducha Svatého a zjevení. Máme spásné obřady, smlouvy a chrámy. Máme kněžství a proroky.

Máme svatá písmena a moc slova Božího. A máme Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů.

Svědčím vám o tom, že jsme požehnáni veškerými duchovními zdroji, které potřebujeme k tomu, abychom se učili o spravedlivém manželství, abychom o něm učili druhé, abychom ho posilovali a bránili – a svědčím o tom, že můžeme skutečně žít společně a šťastně jako manželé a manželky a jako rodiny ve věčnosti. V posvátném jménu Ježíše Krista, amen.

ODKAZY

1. Viz dopis Prvního předsednictva, 11. února 1999.
2. „Rodina – Prohlášení světu“, *Liabona*, říjen 2004, 49.
3. *Liabona*, říjen 2004, 49.
4. *Liabona*, říjen 2004, 49.
5. *Liabona*, říjen 2004, 49.
6. *Liabona*, říjen 2004, 49.
7. *Autobiography of Parley P. Pratt*, ed. Parley P. Pratt Jr. (1938), 297–298.

Posvátná zodpovědnost vzájemně se milovat a vzájemně o sebe pečovat

STARŠÍ L. TOM PERRY

Kvorum dvanácti apoštolů

Nacházení rovnováhy v našich zodpovědnostech

Téma, které mi bylo určeno, se týká této věty z prohlášení o rodině: „Manžel s manželkou mají posvátnou zodpovědnost vzájemně se milovat a vzájemně o sebe pečovat a pečovat o své děti.“¹ Chci k tomuto tématu přistoupit velmi odlišným způsobem, než na který jste možná zvyklí při jiných školeních. Nebudu hodně citovat z příruček; spíše chci od srdce pro-

mlouvat k vašemu srdci o vaší službě v království našeho Otce v nebi. Mým cílem bude pokusit se o to, abychom společně lépe porozuměli tomu, jak najít rovnováhu mezi našimi zodpovědnostmi pečovat s láskou o svou rodinu a dalšími specifickými povoláními, která nám náš Otec v nebi dává.

Když byla 6. dubna 1830 zorganizována Církev, prorok Joseph Smith obdržel zjevení, které je nyní zaznamenáno jako 21. oddíl Nauky a smluv. V části tohoto zjevení se píše:

„Viz, mezi vámi bude veden záznam; a v něm budeš nazýván vidoucím, překladatelem, prorokem, apoštolem Ježíše Krista, starším církve skrze vůli Boha Otce a milost svého Pána Ježíše Krista,

Byv inspirován Duchem Svatým položití její základy a zbudovati ji k nejsvětější víře...

Pročež, míním tím církev, budeš dbát na všechna jeho slova a přikázání, která ti bude dávat, když je obdrží, kráčeje ve vši svatosti přede mnou;

Neboť slovo jeho budete přijímati jako z mých vlastních úst, ve vši trpělivosti a víře.“ (NaS 21:1–2, 4–5.)

Mezi první pokyny určené této nově zorganizované Církvi patřilo následovat inspiraci a zjevení, které přicházejí od Pána skrze Jeho proroka, abychom tak mohli plnit svou zodpovědnost při budování Jeho království. On slíbil, že nás povede cestou, kterou se máme ubírat, abychom mohli nést kupředu toto veliké dílo.

Prorokova rada

Myslím, že president Gordon B. Hinckley, náš dnešní prorok, nám dal na dřívějším celosvětovém školení vedoucích, které se konalo 21. června 2003, klíč k tomu, jak najít rovnováhu ve svých zodpovědnostech. V rámci onoho přenosu prohlásil:

„Vy... máte výsadu stát ve stínu Vykupitele světa, zatímco neseme kupředu toto dílo. Máte příležitost hovořit o krásě usmiřující krve Pána Ježíše Krista ve prospěch Jeho synů a dcer. Může být větší výsada, než je tato?

Radujte se z výsady, kterou máte. Vaše příležitost nepotrvá věčně. Příliš brzo se z velké příležitosti, kterou nyní máte, stanou pouze vzpomínky.

Nikdo z nás nedosáhne všeho toho, co by si přál. Dělejme ale to nejlepší, co můžeme. Jsem si jist, že Vykupitel potom řekne: „To dobře, služebníče dobrý a věrný“ (Matouš 25:21).“²

Jak si vzpomínáte, během onoho přenosu vysvětlil, jakou máme zodpo-

V každém období lidské historie stanovil svůj božský zákon, aby hájil a chránil tento svatý svazek mezi manželem a manželkou.

vědnost ve čtyřech oblastech. První oblast se týká tématu, o kterém pojednáváme během tohoto přenosu. President Hinckley prohlásil:

„Zaprvé je bezpodmínečně nutné, abyste nezanedbávali svou rodinu. Nic z toho, co máte, není drahocennější. Vaše manželka si zaslouží pozornost svého manžela a vaše děti pozornost svého otce. Koneckonců jsou to rodinné vztahy, co si s sebou vezmeme do dalšího života. Abych parafrázoval slova písma: ‚Co muži prospěje, když bude věrně sloužit v Církvi, a přitom ztratí vlastní rodinu?‘ (Viz Marek 8:36.)“⁴³

Toto poselství opakují naši proroci již od prvních dnů zorganizování Církve. Nejdůležitějším místem pro výuku evangelia a pro vedení je rodina a domov. Budeme-li se řídit těmito pokyny, budeme zadávat úkoly a plánovat programy, činnosti a výuku ve

třídách tak, že budou doplňovat a podporovat naše rodiny.

Stanovení správných priorit

To, jak využíváme svůj čas a jak udržujeme svůj život v rovnováze, je zcela zásadní pro to, jak budeme vykonávat své rodinné povinnosti a svou službu v Církvi. Ukázněte se, abyste dokázali následovat prorokovu radu týkající toho, jak si stanovujete priority ve využívání svého času.

Váš věčný společník nebo společnice

Začnete tím, že si se svou věčnou společnicí nebo se svým společníkem pohovoříte o tom, kolik času potřebujete na společné posilování svého manželství a na projevy vzájemné lásky. Toto je vaše prvořadá priorita.

Církev má pomáhat jednotlivcům a rodinám přicházet ke Kristu a získat

věčný život. Věčný život je největší dar, který Bůh dává svým dětem, a lze jej dosáhnout pouze skrze rodinné vztahy. Tyto vztahy musejí začít svazkem mezi manželem a manželkou, kterýžto svazek je pro Pána posvátný a nelze si s ním zahrávat. Manželská smlouva je nezbytná pro Pánův plán a kvůli ní Pán stvořil nebesa a zemi. V každém období lidské historie stanovil svůj božský zákon, aby hájil a chránil tento svatý svazek mezi manželem a manželkou.

Vaše děti

Zadruhé, zamyslete se nad duchovními potřebami svých dětí. Kolik času je zapotřebí, abyste si byli jisti, že s nimi máte blízký vztah? Je zodpovědností vás, otců a matek, věnovat dostatek času tomu, abyste je učili, neboť to nejdůležitější ponaučení,

To nejdůležitější ponaučení, které kdy děti dostanou, má přijít od jejich rodičů.

kteří kdy děti dostanou, má přijít od jejich rodičů. Je třeba, abychom věděli, čemu naše děti učí Církev, abychom mohli být s tímto učením v souladu, když učíme každé své dítě. Například v brožurce *Pro posílení mládeže* se cituje prohlášení o rodině a mladí lidé tak dostávají tuto radu týkající se rodin:

„Štěstí v rodinném životě dosáhneme s největší pravděpodobností tehdy, když je založeno na učení Pána Ježíše Krista. Úspěšná manželství a rodiny jsou založeny a udržovány na zásadách víry, modlitby, pokání, odpuštění, úcty, lásky, soucitu, práce a hodnotných odpočinkových činností.“⁴

V brožurce se dále píše:

„Být součástí rodiny je velké požehnání. Rodina vám může poskytnout společenství a přinést štěstí, může vám pomoci učit se správným zásadám v ovzduší lásky a připravit se

na věčný život. Každá rodina je jiná, každá má však důležité místo v plánu Nebeského Otce.

Zapojte se do budování šťastného domova. Mějte radostnou náladu, pomáhajte druhým a buďte k nim ohleduplní. Mnoho problémů v domově vzniká kvůli tomu, že členové rodiny hovoří nebo jednají sobecky nebo nelaskavě. Zajímejte se o potřeby ostatních členů rodiny. Snažte se být spíše tím, kdo usmíruje, než abyste si druhé dobírali, abyste se s nimi svářili nebo se hádali. Pamatujte na to, že rodina je nejposvátnější jednotka Církve.“⁵

Zaopatřování své rodiny

Naši třetí prioritou je zaopatřit svou rodinnou jednotku. Opět cituji z prohlášení o rodině:

„Otcové jsou božsky určeni, aby v lásce a spravedlnosti předsedali

svým rodinám, a jsou zodpovědní za to, že se postarají o životní potřeby a ochranu svých rodin.“⁶

Musíme si osvojit a udržet vhodné dovednosti, abychom mohli být výdělečně činní. V tomto stále se měnícím světě musíme držet krok s dobou, jinak budou naše dovednosti zastaralé. I když jsme zaneprázdnění církevními úkoly, nemáme opomíjet příležitosti pro osobní rozvoj a pro zvýšení prosperity své rodiny. To vyžaduje, abychom věnovali odpovídající čas a myšlenky přípravě na budoucnost.

Tato rada se týká sester, stejně jako bratří. Ačkoli zodpovědnost za zaopatření rodiny v prvé řadě náleží otcům, v prohlášení se uvádí, že „postižení, smrt nebo jiné okolnosti“⁷ mohou také vyžadovat, abyste vy, sestry, používaly a rozvíjely své dovednosti pro zaopatření své rodiny.

Služba v Církvi

Naší čtvrtou prioritou je náš závazek týkající se času stráveného činnostmi v Církvi. Aktivní rodiny Svatých posledních dnů si cení času věnovaného Církvi a ve svém rodinném životě se rozhodují tak, aby tento čas pro Církev měly.

Je třeba, aby vedoucí, když členy povolávají a něco od nich očekávají, byli zvláště vnímaví vůči různým rodinným situacím. Rodiny s malými dětmi, ve kterých mají oba rodiče náročná povolání, která je odvádějí od rodiny, mohou mít pravděpodobně pocit, že církevní činnosti zasahují do jejich rodinného života. Vedoucí Církve mohou pomoci tím, že vezmou na vědomí snahu členů najít rovnováhu mezi církevní službou a rodinnými zodpovědnostmi, a že je v tom budou podporovat.

Prohlubovat vztahy se svou rodinou můžeme i během služby v církevním povolání.

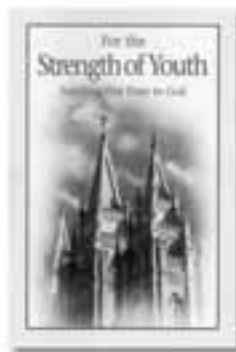
Zapojení členů rodiny

Existují možnosti, jak prohlubovat své vztahy s rodinou i během služby v církevním povolání, a to tím, že kdykoli je to vhodné, zapojíme do své služby i svou rodinu. Dovolte mi, abych vám dal jeden osobní příklad.

Během mého raného dětství můj otec sloužil jako můj biskup. Měl hodně práce, neboť provozoval náročnou právnickou praxi. Byl také aktivní v občanském životě a byl vyhledávaným veřejným řečníkem. A byl také samozřejmě otcem šesti dětí. Byl jsem vždy vděčný za to, že můj otec měl své priority srovnané. Jeho první prioritou byla má matka. Poznalo se to podle toho, jak se k ní choval. Jeho další prioritou byla opravdová oddanost ke každému jeho dítěti.

Když mi bylo asi šest let, dostal jsem jako dárek k Vánocům červený vozík. Vypadal stejně jako tento v miniaturním provedení. A tento malý

červený vozík se stal skutečným poutem mezi mým otcem a mnou. Můj otec musel ve svém zaneprázdněném životě najít způsoby, jak

zapojit svou rodinu do svých aktivit, aniž by oslabil svou výkonnost.

Jako biskup sloužil z větší části v době velké

hospodářské krize v 30. letech 20. století. Mnozí členové našeho sboru potřebovali zoufale pomoc. Jako biskup zodpovídal za zajišťování prostředků pro jejich přežití. A to vypadalo na vhodnou činnost pro biskupa, jeho syna a jeden malý červený vozík.

Když jsem tehdy přicházel ze školy domů, často jsem viděl u zdi garáže naskládanou mouku, cukr, pšenici a další suroviny. Věděl jsem, že ten večer budeme mít s otcem možnost být spolu.

Když otec přišel domů, malý červený vozík byl už naložený zbožím, které se mělo odvézt nějaké rodině. A tak jsme spolu šli a povídali si a přitom jsme plnili úkol sociální péče tím, že jsme doručili suroviny potřebným lidem.

Měl jsem možnost být bezprostředním svědkem lásky a péče, kterou jeden dobrý vedoucí kněžství poskytoval členům svého sboru. Co je však důležitější, měl jsem možnost strávit drahocenný čas se svým otcem.

Soustředění na základní priority

Dovolte mi, abych vás povzbudil, abyste dělali to, čemu jsme vás učili během onoho prvního celosvětového školení vedoucích. Připomínáme vám, že každá jednotka Církve je v různém stádiu vývoje a každá má jiné potřeby. Když plánujeme církevní programy, musíme brát ohled na rodiny.

Znovu vás upozorňujeme, abyste nezatěžovali své členy více než jedním církevním povoláním kromě vykonávání domácího a navštěvujícího učení. Ukázněte se a držte se těchto základních priorit a budete překvapeni, jak vás inspirace Páně povede, když jako služebníci v Jeho království vykonáváte své zodpovědnosti.

Hlavním cílem znovuzřížené Církve je usnadňovat nám práci a vytvářet příležitosti, které nám umožní pomáhat Pánu v Jeho díle uskutečnit nesmrtelnost a věčný život člověka. Toto v první řadě konáme tím, že posilujeme rodiny. Ve věku mravního úpadku, politické nejistoty, mezinárodní neklidu a ekonomické nestability se naše úsilí zaměřené na posilování a stabilizování rodin musí prohloubit a zesílit. Skutečným cílem Církve je

pomáhat rodinám, aby získaly spasení a oslavení ve věčném nebeském království.

Příručka pro rodinu

Před několika lety jsme vydali speciální *Příručku pro rodinu*. Byla určena k tomu, aby ji používali členové, zejména ti, již jsou nově obrázceni nebo mají omezené církevní zkušenosti. Povzbuzujeme vás, abyste ji používali. Tato příručka začíná těmito slovy:

„Rodina je základní jednotkou Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů a nejdůležitější společenskou jednotkou v čase i ve věčnosti. Bůh ustanovil rodinu, aby svým dětem přinesl štěstí, aby jim umožnil učít se správným zásadám v ovzduší lásky a aby je připravoval na věčný život.

Domov je nejlepším místem pro výuku zásad evangelia, pro učení se jim a pro jejich uplatňování.“⁸

Znovu vás povzbuzujeme, abyste čerpali z užitečného učení obsaženého v této brožurce.

Spasitelův příklad

Náš Pán a Spasitel osobně sloužil lidem, pozvedal utiskované, dodával naději těm, kteří ztratili odvahu, a vyhledával ztracené. Svými slovy i skutky dával lidem najevo, že je má rád a že jim rozumí a že si jich váží. Byl si vědom božské podstaty a věčné hodnoty každého jednotlivce. I když volal lidi k pokání, zatracoval hříchy, aniž by zatracoval hříšníky.

Podobně jako náš Spasitel máme mít i my, vedoucí Církve, rádi lidi, kterým sloužíme, máme se o ně starat a zajímat se o každého z nich osobně. Kéž nám Pán žehná v této posvátné zodpovědnosti, kterou nám dal – o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen.

ODKAZY

1. „Rodina – Prohlášení světu“, *Liabona*, říjen 2004, 49.
2. „Radost z výsady sloužit“, *Celosvětové školení vedoucích*, 21. června 2003, 16.
3. *Celosvětové školení vedoucích*, 21. června 2003, 15.
4. *Liabona*, říjen 2004, 49.
5. *Pro posílení mládeže* (brožurka, 2002), 10.
6. *Liabona*, říjen 2004, 49.
7. *Liabona*, říjen 2004, 49.
8. *Příručka pro rodinu* (2001), 1.

Příručku pro rodinu (katalogové č. 31180 121) lze získat prostřednictvím církevních distribučních středisek a středisek služby.

Rodiče mají posvátnou povinnost

BONNIE D. PARKINOVÁ

Generální presidentka Pomocného sdružení

Rodinné zodpovědnosti

Pokud bych si mohla přát jednu věc pro rodiče a vedoucí této Církve, pak by to bylo to, aby každý den ve svém životě pociťovali lásku Páně při své péči o děti Nebeského Otce. To, co se dotkne vašeho srdce, nemusí být to, co řeknu, ale to, co vám našeptá Duch. Následujte toto jemné nabádání.

Pamatuji si přesně, kdy bylo proneseno prohlášení o rodině: bylo to 23. září 1995. Seděla jsem v Tabernaclu na generálním shromáždění Pomocného sdružení. Závěrečným řečníkem byl prezident Hinckley. Pak přečetl doku-

ment „Rodina – Prohlášení světu“. Mezi shromážděnými zavládlo ticho, ale také nadšení; byla to odezva ve smyslu: „Ano – potřebujeme pomoc pro své rodiny!“

Pamatuji si, že jsem cítila, že toto prohlášení je skutečně pravdivé. Po tváři mi tekly slzy. Když jsem se podívala na sestry, které seděly poblíž, zdálo se, že mají podobné pocity. Toto prohlášení toho obsahovalo tolik, že jsem se nemohla dočkat, až dostanu vytištěný text a prostuduji si ho. Prohlášení potvrzuje vznešenost žen. A jen pomyslete, že bylo poprvé předneseno ženám Církve na generálním shromáždění Pomocného sdružení – vím, že prezident Hinckley si žen skutečně váží.

My všichni, kteří jsme zde, jsme vedoucí Církve. Máme hodně práce. Musím však pamatovat na to – stejně jako na to pamatujete i vy – že naší prvořadou zodpovědností je naše rodina. Pamatujte, že rodina je jedním z mála požehnání, která si s sebou bereme do věčnosti!¹ Newel K. Whitney byl biskupem v počátcích Církve v Kirtlandu. Stejně jako vy, biskupové v dnešní době, musel mít nejspíš hod-

ně práce a konal mnoho dobrého. Pán ho však pokáral a přikázal mu, aby „[dal] rodinu *svou* do pořádku“. (NaS 93:50; kurzíva přidána.) Sestry a bratři, tato rada se týká nás všech.

Mnozí z vás jsou rodiče nebo prarodiče nebo se jimi možná jednou stanete. Ať již jsme ženatí nebo vdané či nikoli, všichni jsme členy rodiny. Zamyslete se na chvíli nad svou rodinou. Co na ní máte rádi? To, co mám například ráda já, je radost z toho, že moji čtyři synové jsou rádi spolu.

Jaké nauce týkající se rodiny prohlášení učí? Chtěla bych se zaměřit na jeden odstavec: „Otcové jsou božsky určeni, aby v lásce a spravedlnosti předsedali svým rodinám, a jsou zodpovědní za to, že se postarají o životní potřeby a ochranu svých rodin. Matky jsou zodpovědné především za výchovu svých dětí. V těchto posvátných zodpovědnostech jsou otcové a matky povinni pomáhat jeden druhému jako rovnocenní partneři.“²

Mám moc ráda slova „božsky určeni“. Rodičovství je součástí božsky určeného plánu Nebeského Otce pro Jeho děti. Jako rodiče máme božskou zodpovědnost zaopatřovat svou rodinu, ochraňovat ji a pečovat o ni.

Jak nám tyto pokyny – *zaopatřovat, ochraňovat a pečovat* – pomáhají vychovávat spravedlivé děti?

Zaopatřovat

V prohlášení se říká, že rodiče se mají postarat o „životní potřeby“. Co však jsou tyto potřeby? Ano, je to

střecha nad hlavou a je to jídlo na stole. Ale díky plánu evangelia víme, že se jedná o něco více než jen o toto. Tyto potřeby zahrnují určité dovednosti – to, co buduje charakter. Podívejme se na několik z nich.

Své děti zaopatřujeme tím, že je učíme, jak mají pracovat. Dovolte, abych vám vyprávěla o svém vnuku Jacobovi. Nechtěl chodit do školy. Jeho matka již vyzkoušela vše možné. Nakonec se s ním posadila a řekla: „Tatínek má za úkol chodit do práce a vydělávat peníze. Já mám za úkol být doma a starat se o tebe a o tvé bratry a sestru. A ty, Jacobe, máš za úkol chodit do školy.“ Když Jacob tuto zásadu pochopil, přijal ji a šel do školy.

Své děti učíme pracovat také tím, že od nich očekáváme, že budou dělat domácí práce a když je to vhodné, pracovat i mimo domov. Tím, že své děti učíme hodnotě práce, pomáháme jim, aby se dokázaly starat o své životní potřeby během celého života. Začněte brzy! Můj manžel říká, že tím největším darem, který mu jeho

otec dal, je nezávislost – protože ho naučil pracovat.

Hospodaření s financemi nám také pomáhá, abychom byli dobrými zaopatřovateli. Rodiče, plánujte si společně, že budete žít podle určitého rozpočtu. Učte své děti rozdílu mezi touhami a potřebami. Nekladte na svého manžela nebo manželku nepřiměřené finanční nároky. Když nám president Hinckley radil, abychom se zbavili dluhu, jeden můj známý – otec – se sešel se svými dětmi, které již měly vlastní rodinu, a zeptal se jich na jejich finanční situaci. K svému překvapení zjistil, že dvě jeho děti byly značně zadluženy. Zeptal se jich tedy, zda jim může pomoci vytvořit nějaký plán.

Vzdělání a školení umožňuje rodičům, aby dokázali zaopatřit svou rodinu. Povzbuzujte své děti, aby získaly veškeré možné vzdělání. V některých zemích mladí lidé nemohou získat nárok na půjčky ze Stálého vzdělávacího fondu, protože nemají ukončené základní vzdělání. V dnešním světě je nesmírně důležité, aby se rodiče nadále vzdělávali.

Ochraňovat

Druhým pokynem, o kterém bych chtěla mluvit, je *ochraňovat*. Ochraňovat před čím? Před újmou –

fyzickou i duchovní. Svě děti ochraňujeme tehdy, když je učíme, že mají božskou hodnotu, když chodíme jako rodina na shromáždění, když máme rodinný domácí večer, když máme rodinnou modlitbu, když společně

studujeme písmo. Jsou to všechno docela jednoduché věci, ale svědčí vám o tom, že poskytují mocnou ochranu.

V prohlášení se učí, že rodiče mají posvátnou povinnost ochraňovat své děti. Zneužívání a týrání může být citové, například slovní ponižování manžela či manželky nebo dítěte, jednání s nimi, jako kdyby byli neschopní, neprojeování lásky a náklonnosti. Pokud otcové bijí nebo napadají svou manželku nebo děti, pak svou rodinu nechrání. Jedna sestra ze západní Afriky řekla, že předtím, než vstoupila do Církve, její otec bil matku i děti. „Teď se k nám chová s úctou a s něhou, protože si uvědomuje, že jsme děti Boží,“ řekla.

Rodiče ochraňují své děti tím, že vědí, jaké si vybírají přátele. Jedna dospívající dívka se zlobila na svého otce, když se jí ptal, co dělá večer. Otec jí však vysvětlil, že v prohlášení se praví, že má být ochráncem své rodiny a že má svou dceru rád, a proto si chce být jist tím, že jí nic špatného nehrozí.

Své děti musíme chránit i před vlivy sdělovacích prostředků. Mějte přehled o tom, na co se vaše děti dívají v televizi, na co chodí do kina a na co se dívají u svých přátel. Pokud máte doma počítač, zajistěte, aby to byl nástroj pro to, co je „ctnostné,

milé nebo dobropověstné nebo chvályhodné“. (Články víry 1:13.)

Když následujeme živícího proroka, jsme ochraňováni. Byla vaše rodina ochraňována, když jste následovali radu presidenta Hinckleyho přečíst Knihu Mormonovu? Nedávno jsem dostala dopis od jedné sestry z Anglie. Napsala:

„Moje rodina vloni zápasila s problémy, protože manžel se rozhodl, že již nebude chodit na shromáždění. Byl aktivní celý život a sloužil v různých biskupstvech. Volala jsem v srdci k Pánu ohledně toho, co mám dělat, abych necítila zlost a hořkost. Mám domácí rodinný večer a modlitbu jen sama s dětmi. Když jsem byla v chrámu, pocítila jsem nabádání, že vzhledem k výzvě přečíst Knihu Mormonovu nemám číst písma jen sama s dětmi, ale mám vzít děti a písma k manželovi, ať je doma kdekoli. A tak se za ním každý večer v 9 hodin vydá-

váme. Čte s námi – nejprve nečetl, ale nyní již ano. Chodí na shromáždění, účastní se s námi rodinného domácího večera a vede diskuse na témata z evangelia. Mé děti se staly nohama Páně a přinesly slova vykupující lásky mému manželovi. Je to pro mou rodinu velikým požehnáním.“

Pečovat

Třetím a posledním pokynem je *pečovat*. Jak taková péče vypadá? Jak ji lze pocítovat? Jak zní? Péče vypadá, lze ji pocítovat a zní jako tento verš z písma: „Přesvědčováním, shovívavostí, jemností a mírností a láskou nepředstíranou; laskavostí.“ (NaS 121:41–42.) Dovolte mi podělit se o několik příkladů.

Myslím, že péče vypadá jako ukázkování

s láskou. Jedna mladá matka přerušuje svého synka, když neposlouchá, takto: Obklopí dlaněmi jeho obličej, podívá se mu do očí a řekne: „Poslouchej, co ti říkám!“ Musíme své děti učit, aby činily moudrá rozhodnutí, ale nemůžeme odstranit následky jejich činů. Pamatujte na to, že svoboda jednání je základem plánu našeho Nebeského Otce.

Jak lze péči pocítovat? Výuka a budování vztahů v rodině většinou probíhají během oněch krátkých, neplánovaných momentů každodenního všedního života. Večeře u stolu je místem, kde se můžeme vzájemně setkávat, povídat si o svých každodenních činnostech, vzájemně si naslouchat a povzbuzovat se, a také se společně smát. Víím, že smích ulehčuje naše břímě. Milé matky a otcové, stanovte si pravidelný čas na jídlo s těmi, které máte rádi.

Skončila vaše role rodičů ve chvíli, kdy všechny vaše děti vyrostly a zařídily si vlastní život? Ne, tato vaše role neskončí nikdy. Vždyť jsme zapojeni do velkého díla vytváření věčných rodin! Když jsme s manželem sloužili na misi v Anglii, jeden náš syn se svou rodinou za námi přijel na návštěvu. Vzpomínám si, jak řekl: „Přijeli jsme, protože potřebujeme vaši péči.“ Když jste jednou rodičem, jste jím navždy. Není to úžasné? Když jsem v prosinci dočetla Knihu Mormonovu, překvapilo mne, když jsem si uvědomila, že i Mormon radil svému dospělmu synovi Moronimu: „Synu můj, buď věrný v Kristu... kéž tě Kristus pozvedne... a jeho milosrdenství a shovívavost a naděje na jeho slávu a věčný život spočívá v tvé mysli na věky.“ (Moroni 9:25.)

Jak péče zní? Občas je těžké dostat z dospívajícího něco víc než jen jednoslovné odpovědi. Zjistila jsem, že otázka, která může nesmírně pomoci toto změnit, zní takto: „Jaký je teď tvůj největší problém nebo s čím právě teď zápasíš?“ Tato otázka umožní mladým lidem, aby se otevřeli a vypoovídali se. A když tak učiní, prostě jen naslouchejte! Nesuďte je ani jim neradte ani nic jiného. Pouze naslouchejte. Budete překvapeni, jaké vztahy a pouta se vytvoří. Biskupové a rádci, tatáž otázka může být mocným nástrojem, když máte pohovor s mládeží ve svém sboru.

Péče zní jako rodinná modlitba. Jedna z mých nejživějších vzpomínek na otce se týká toho, jak jsem klečela se svými bratry a sestrou u postele mých rodičů v jejich malém pokoji a slyšela svého otce, jak prosí

Nebeského Otce, aby požehnal naši maminku, která byla v nemocnici. Když jsem slyšela svého otce, jak vyléval své srdce, pomohlo mi to poznat, že existuje Bůh v nebi, který nám naslouchá. Modlete se za své děti, aby se jim dařilo ve škole a aby byly ochraňovány během dne. Když naše děti slyší, jak se za ně modlíme, poznají naši lásku i to, co od nich očekáváme.

Posilování rodin

Jak jako vedoucí posilujete a podporujete rodiny těch, kterým sloužíte? Můžete použít tytéž pokyny – zaopatřovat, ochraňovat a pečovat – abyste posilovali rodiny ve svém sboru.

Vedoucí podporují rodiče tím, že je respektují, nikoli tím, že zauímají jejich místo v životě dítěte. Můžete být poradcem, můžete sdílet stejné zájmy, ale podříďte se tomu, jak to chtějí mít rodiče. Jedna matka řekla: „Měla jsem často pocit, že můj manžel a já jsme byli těmi posledními, komu naši dospívající synové chtěli naslouchat. Občas moji synové podléhali tlaku vrstevníků a nevěnovali pozornost hlasu rodičů. Jsem vděčná za moudré vedoucí Církve, kteří radili našim synům. Nikdy se nesnažili převzít naši rodičovskou roli. Naslouchali jim, ale podporovali *naše* vedení a znovu je nasměrovali k nám.“

My všichni máme určité rodinné potřeby. Chci říci pár slov od srdce o matkách, které jsou v roli rodiče osamoceny. Dovolte, abych se s vámi podělila o příběh matky pěti dětí, jejíž manžel byl nasazen do zámoří. Vypráví:

„Když manžel na začátku února odjel, měli jsme spolehlivá auta. Do

listopadu se však porouchala a nebyli jsme schopni je opravit. V téže době mi můj sedmnáctiletý syn řekl, že se nechystá sloužit na misi, protože si není jistý, zda je evangelium pravdivé. Pokud jsem někdy ve svém životě potřebovala požehnání kněžství, bylo to právě tehdy. Nepamatuji si všechny podrobnosti nebo kdy a kde jsem požehnání dostala, ale rozhodně si pamatuji, že jsem od starostlivých nositelů kněžství v té době dostala více než jedno požehnání. Vždy jsem věděla, že se mohu zastavit u svých domácím učitelů a že mně pomohou. Žádný z nich mi sice nedokázal spravit auto, ale mohli mi dát tolik potřebné kněžské požehnání a našli někoho, kdo auto spravit dokázal.“

Oddaní domácí učitelé pro tuto rodinu hodně znamenali, a mohou znamenat hodně pro všechny rodiny, kde je jen jeden rodič, když je domácí učitelé poznají, když získají jejich důvěru a když jim budou poskytovat kněžská požehnání. Biskupové, vedoucí skupin vysokých kněží a presidenti kvor starších – tyto matky potřebují požehnání kněžství ve své rodině, stejně jako je potřebují i naše úžasné osamocené sestry.

President Hinkley varoval před deseti lety, kdy bylo prohlášení vydáno, před „pozvolna narůstající špínou světa“. Toto prorocké prohlášení znovu potvrzuje Pánova „měřítka, nauky a postupy týkající se rodiny“.³ V kontrastu s tím se svět snaží diktovat, jaká je role žen a mateřství. Ženy jsou dnes nabádány, že musejí mít dobrou kariéru, že musejí patřit do různých organizací, a pokud na to mají prostředky, mají mít děti. Respektovaná

Vedoucí podporují rodiče tím, že je respektují, nikoli tím, že zaujmají jejich místo v životě dítěte.

role matky čím dál tím víc vychází z módy. Dovolte, abych to uvedla na pravou míru – nesmíme dovolit světu, aby ohrozil to, o čem víme, že nám bylo dáno božským určením.

Sestry, dovolte, abych několik minut promlouvala přímo k vám. Jsme členkami Pomocného sdružení Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů a je naším požehnáním a naší zodpovědností pečovat o rodinnou jednotku a podporovat ji. Každý člověk patří do nějaké rodiny a každou rodinu je třeba posilovat a ochraňovat.

Ty, kdo mi nejvíce pomohly, abych se stala ženou v domácnosti, byly v první řadě má matka a babička, a pak sestry z Pomocného sdružení v různých sborech, kde jsme bydleli. Naučila jsem se různým dovednostem; viděla jsem příklady radosti, která vyplývá z vytváření domova, ve kterém druzí chtějí být. S účinností od ledna 2006 začaly platit nové pokyny týkající se schůzek, činností a akcí pro obohacování domova, rodiny a jednotlivce. Tyto pokyny jsou flexibilnější,

aby se do Pomocného sdružení mohly zapojit všechny sestry. Vedoucí Pomocného sdružení, zajistíte prosím, aby schůzky, činnosti a akce, které plánujete, posilovaly rodiny všech vašich sester.

Navštěvující učení je dalším prostředkem pro podporování rodiny. Doufám, že všechny máte možnost být navštěvujícími učitelkami. Navštěvující učitelky nejen posilují danou sestru duchovně, ale mají také jedinečnou příležitost pečovat o ni a zjišťovat, co potřebuje. Vedoucí Pomocného sdružení, zaujměte proaktivní přístup na vašich schůzkách výboru pro blaho a sociální péči a referujte o duchovních i časných potřebách, které vaše navštěvující učitelky zjistily.

Čistá láska Kristova

Těm, které jste vdané, říkám: vzpomenejte si na to, jaké to bylo dříve. Kvůli čemu jste se zamilovaly do svého manžela? Díky těmto vzpomínkám můžete získat odpouštějící srdce. Vyjadřujte si navzájem lásku. Manželka

může změnit život svého manžela, když posiluje jeho sebedůvěru. Manžel může rozjasnit i ten nejčernější den třemi prostými slůvky: „Mám tě rád.“ Jedním z největších darů, které mohou rodiče dát svým dětem, je dát jim najevo, že se mají vzájemně rádi.

Naší úlohou, jakožto rodičů, při vychovávání spravedlivých dětí, je započítávat, ochraňovat a pečovat, a toto činíme jako rovnocenní partneři. Jako vedoucí děláme totéž. Být vedoucím je náročné. Být rodičem je náročné. Někdy ztrácíme odvahu, ale jdeme dál. Myslím, že díky své rodině a díky službě v Církvi se toho učíme hodně o čisté lásce Kristově.

Je třeba, abychom jako rodiče a jako vedoucí dávali svým dětem lásku, kterou nám nabízí Nebeský Otec. V Moronim 8:17 čteme: „Jsem pln pravé lásky, což je láska věčná.“ Přidejte k tomu tato Pánova slova: „Odějte se se poutem pravé lásky jako pláštěm, což je pouto dokonalosti a pokoje.“ (NaS 88:125.) Vyzývám vás, abyste si při veškerém svém jednání s druhými oblékali plášť pravé lásky, abyste zahalovali svou rodinu čistou láskou Kristovou.

Kéž Pán požehná vám, rodinám a vedoucím, abyste objali ty, které máte rádi, pláštěm pravé lásky, abychom se my všichni mohli vrátit do přítomnosti našeho Otce v nebi a žít s Ním společně na věky. Ve jménu Ježíše Krista, amen.

ODKAZY

1. Viz Gordon B. Hinckley, „Radost z výsady sloužit“, *Celosvětové školení vedoucích*, 21. června 2003, 15.
2. „Rodina – Prohlášení světu“, *Liabona*, říjen 2004, 49.
3. „Stand Strong against the Wiles of the World“, *Ensign*, Nov. 1995, 100.

Nebeské domovy, věčné rodiny

PRESIDENT THOMAS S. MONSON

První rádce v Prvním předsednictvu

Budování věčného domova

Spokorou v srdci zde zastupuji První předsednictvo jako závěrečný řečník tohoto shromáždění. Proslovy staršího Bednara, staršího Perryho a sestry Parkinové nás inspirovaly a poučily. Naše myšlenky se zaměřily na domov a na rodinu, neboť jsme si připomněli, že „domov je základem pro spravedlivý život, a žádná jiná instituce ho nemůže zastoupit a ani se nemůže zhostit jeho základní funkce“.¹

Domov je mnohem více než jen dům postavený ze dřeva, z cihel nebo z kamene. Domov se skládá z lásky,

z oběti a z úcty. Jsme zodpovědni za to, jaký domov budujeme. Musíme ho budovat moudře, neboť věčnost není krátkou procházkou. Zažijeme bezvětrí i vítr, sluneční svit i stíny, radost i smutek. Pokud se však skutečně snažíme, náš domov může být kouskem nebe zde na zemi. Myšlenky, kterými se zaobíráme, skutky, které konáme, život, který vedeme, neovlivňují jen to, zda je naše pozemské putování úspěšné, ale také nám vytyčují cestu za věčnými cíli.

Některé rodiny Svatých posledních dnů tvoří matka, otec a děti, kteří všichni žijí doma, zatímco jiné rodiny zažily bolestivý odchod nejprve jednoho člena rodiny, pak dalšího a pak ještě dalšího. Někdy rodinu tvoří jen jediný člověk. Ať již má rodina jakékoli složení, pokračuje neustále dál – neboť rodiny mohou být věčné.

Můžeme se učit od mistra stavitele – samotného Pána. On nás učil, jak musíme stavět. On prohlásil: „[Každý]... dům proti sobě rozdělený nestane.“ (Matouš 12:25.) Později upozornoval: „Vizte, můj dům je domem pořádku... a ne domem zmatku.“ (NaS 132:8.)

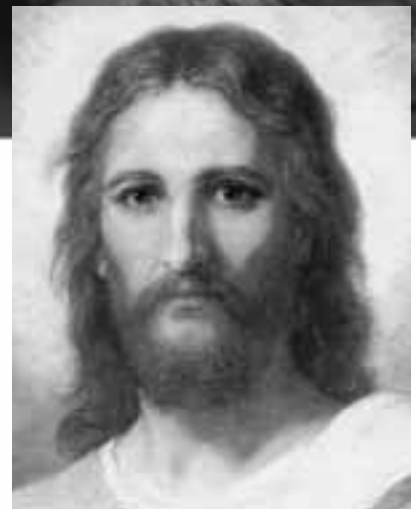
Ve zjevení daném 27. prosince 1832 skrze proroka Josepha Smitha v Kirtlandu ve státě Ohio Mistr radil: „Zorganizujte se; připravte každou nutnou věc; a zřičte dům, a to dům modlitby, dům půstu, dům víry, dům učení, dům slávy, dům pořádku, dům Boží.“ (NaS 88:119; viz také 109:8.)

Kde by mohl kdokoli z nás najít vhodnější stavební projekt, podle kterého by mohl moudře a řádně stavět? Tento dům by vyhovoval stavebnímu zákonu popsánému v Matoušovi – byl by to dům postavený „na skále“ (Matouš 7:24, 25; viz také Lukáš 6:48; 3. Nefi 14:24, 25), dům, který by byl schopen odolat dešťům protivenství, záplavám odporu a větrům pochybností, které jsou v našem měnícím se a problematickém světě všudypřítomné.

Někteří by mohli namítnout: „Ale toto zjevení se týkalo pokynů pro stavbu chrámu. Platí pro nás i v dnešní době?“

A já bych odpověděl: „Cožpak apoštol Pavel neprohlásil: ‚Zdaliž nevíte, že chrám Boží jste, a Duch Boží v vás přebývá?‘“ (1. Korintským 3:16.)

Dovolme Pánu, aby byl generálním dodavatelem naší stavby. Každý z nás pak může být subdodavatelem zodpovědným za nějakou velmi důležitou část celé stavby. My všichni jsme tudíž stavitelé. Kromě toho, že musíme budovat vlastní domov, máme také zodpovědnost pomáhat budovat království Boží zde na zemi tím, že věrně a efektivně sloužíme ve svých církevních povoláních. Dovolte mi, abych vám před zahájením našeho budování

Mistr radil: „Zorganizujte se; připravte každou nutnou věc; a zřídte dům, a to dům modlitby, dům pústu, dům víry.“

nabídl pokyny od Boha, ponaučení ze života a body k přemítání.

Poklekněte k modlitbě

„Doufej v Hospodina celým srdcem svým, na rozumnost pak svou nezpolehej. Na všech cestách svých snažuj se jej poznávat, a onť spravovati bude stezky tvé.“ (Přísloví 3:5–6.) Toto proznesl moudrý Šalomoun, syn Davidův, král Izraelský.

Na tomto americkém kontinentu Jákob, bratr Nefíův, prohlásil: „Vzhlížejte k Bohu s pevností mysli a modlete se k němu s nesmírnou vírou.“ (Jákob 3:1.)

Tyto božsky inspirované rady k nám v dnešní době přicházejí jako průzračně čistá voda na vyprahlou zem. Žijeme v neklidné době.

Před několika málo generacemi by si člověk nedokázal představit svět, v němž nyní žijeme, a problémy, které tento svět přináší. Jsme obklopeni nemorálností, pornografií, násilím, drogami a mnoha dalšími špatnostmi, které sužují novodobou společnost. Naším úkolem, vskutku zodpovědností, není jen uchovat se „[neposkrvněnými] od světa“ (Jakub 1:27), ale také vést své děti a další, za které jsme zodpovědní, rozbouřenými

vlnami hříchu, který nás všechny obklopuje, abychom se tak mohli jednou vrátit k Nebeskému Otci a mohli s Ním opět žít.

Výchova vlastní rodiny vyžaduje naši přítomnost, náš čas, naše nejlepší úsilí. Abychom byli při své výchovné činnosti úspěšní, musíme být věrným příkladem pro členy své rodiny a musíme si udělat čas na chvíle strávené osobně s každým jejím členem, a rovněž musíme mít čas na poskytnutí rady a vedení.

Často máme pocit, že úkol, který je před námi, je nezvládnutelný. Nicméně pomoc je vždy nablízku. Ten, který zná každé své dítě, zodpoví naši usilovnou a upřímnou modlitbu,

když hledáme pomoc při vedení své rodiny. Takováto modlitba vyřeší více problémů, zmírní více bolestí, zabrání více přestupkům a dodá lidské duši větší pokoj a spokojenost, než jakou by bylo možné získat jakýmkoli jiným způsobem.

Kromě toho, že potřebujeme toto vedení pro vlastní rodinu, jsme byli povoláni do funkcí, ve kterých máme zodpovědnost za druhé. Jako biskup nebo jeho rádce, jako vedoucí kněžského kvora nebo jako vedoucí pomocné organizace máte možnost změnit život druhých. Někteří z nich mohou pocházet z částečně členských nebo méně aktivních rodin; někteří se možná odvrátili od svých rodičů a nedbají jejich proseb a rad. Můžeme se docela dobře stát nástrojem v rukou Páně, abychom změnili život někoho, který je v podobné situaci. Bez vedení Nebeského Otce však nemůžeme zvládnout vše, k čemu jsme povoláni. Tato pomoc přichází skrze modlitbu.

Jednoho významného amerického soudce se zeptali, jak můžeme my, občané států po celém světě, snížit kriminalitu a nerespektování zákona a jak můžeme do svého života i národa vnést pokoj a spokojenost. Soudce zamyšleně odpověděl: „Navrhuji vrátit se k onomu starému zvyku rodinné modlitby.“

Neměli bychom být proto vděční za to, že rodinná modlitba pro

nás není žádným zastaralým zvykem? V často citovaném pořekadlu se skrývá hluboká pravda: „Rodina, která se spolu modlí, spolu také zůstává.“

Samotný Pán nařídil, abychom měli rodinnou modlitbu, když řekl: „Modlete se k Otci ve své rodině, vždy ve jménu mém, aby manželkám vašim a dětem vašim mohlo být požehnáno.“ (3. Nefi 18:21.)

Jako rodiče, jako učitelé i jako vedoucí v kterémkoli povolání si nemůžeme dovolit vydat se na toto potenciálně nebezpečné putování smrtelností bez nebeské asistence, která by nám pomáhala při vedení těch, za které jsme zodpovědní.

Když k Bohu pronásíme rodinné modlitby i své osobní modlitby, čiňme tak s vírou a s důvěrou v Něho. Poklekněte k modlitbě.

Přikročte ke službě

Obraťme se k životu Páně, abychom našli svůj příklad. Život Ježíšův, když sloužil mezi lidmi, je jako zářivý paprsek pátrajícího světla dobrotivosti. Přinesl sílu nohám chromého, zrak očím slepého, sluch uším hluchého a život tělu mrtvého.

Jeho podobenství učí moci. Společně s milosrdným samaritánem učil: „Miluj bližního svého.“ (Viz Lukáš 10:30–35.) Skrze svou laskavost projevenou ženě, jež byla přistižena při cizoložství, učil soucitnému pochopení (viz Jan 8:3–11). Ve svém podobenství o hřivnách nás učil, že se máme zlepšovat a že máme usilovat o dokona-

lost (viz Matouš 25:14–30). Je dosti dobře možné, že nás připravoval na naši roli při budování věčné rodiny.

Každý z nás – ať již vedoucí kněžství nebo úředník či úřednice v pomocné organizaci – má zodpovědnost vůči svému posvátnému povolání. Byli jsme ustanoveni k dílu, k němuž jsme byli povoláni. V Nauce a smlouvách 107:99 Pán praví: „Pročež, nechť každý muž se učí povinností svým a nechť se učí jednati v úřadu, do něhož je určen, ve vši pílí.“ Když se budeme snažit žehnat a posilovat ty, za něž máme ve svém církevním povolání zodpovědnost, budeme ve skutečnosti žehnat a posilovat jejich rodiny. A tak služba, kterou vykonáváme ve své rodině i ve svém církevním povolání, může mít věčné důsledky.

Před mnoha lety jsem se jako biskup velkého a různorodého sboru čítajícího více než tisíc členů, kteří bydleli v centru Salt Lake City, potýkal s mnoha náročnými úkoly.

Jednou v neděli odpoledne mi zavolal majitel obchodu s drobným zbožím nacházejícím se na území našeho sboru. Řekl mi, že téhož dne ráno přišel do jeho obchodu malý chlapec a koupil si u bufetu zmrzlinový pohár. Zaplatil penězi, které vytáhl z nějaké obálky, a když odcházel, zapomněl obálku v obchodě. Když si majitel obchodu obálku prohlédl, zjistil, že to byla obálka na postní oběti, na níž bylo vytištěno jméno a telefonní číslo našeho sboru. Když mě popsals onoho chlapce, který v obchodě nakupoval,

okamžitě jsem si uvědomil, o koho jde – byl to mladý jáhen z našeho sboru, který pocházel z méně aktivní rodiny.

Mou první reakcí bylo zděšení a zklamání, když jsem pomyslel na to, že by některý jáhen z našeho sboru mohl být postní obětí určené těm, kteří byli v nouzi, a jít v neděli do obchodu a koupit si za tyto peníze nějakou sladkost. Rozhodl jsem se, že chlapce hned odpoledne navštívím, abych ho učil o posvátných prostředcích Církve a o jeho povinnosti, jakožto jáhna, tyto prostředky shromažďovat a ochraňovat.

Na cestě k tomuto jáhnovi jsem se v duchu pomodlil o vedení ohledně toho, co mám říci, abych celou situaci zvládl. Dorazil jsem k jeho domu a zaklepal na dveře. Přišla mi otevřít chlapcova matka a pozvala mě do obývacího pokoje. Ačkoli byl pokoj osvětlen pouze skrovně, všiml jsem si, jak byl malý a zašlý. V pokoji stálo několik málo odřených kusů nábytku. I samotná matka vypadala vyčerpaně.

Hněv kvůli tomu, co její syn provedl onoho rána, se vytratil, protože jsem si uvědomil, že tato rodina byla skutečně v nouzi. Měl jsem dojem, že se mám této matky zeptat, zda mají doma nějaké jídlo. Se slzami v očích přiznala, že nemají nic. Řekla mi, že její manžel je již nějakou dobu bez práce a že zoufale potřebují nejen jídlo, ale také peníze na zaplacení

nájmu, aby je z jejich malého domečku nevystěhovali.

O oné záležitosti s postními oběťmi jsem se již nezmínil, protože jsem si uvědomil, že když se ten chlapec

Služba, kterou vykonáváme ve své rodině i ve svém církevním povolání, může mít věčné důsledky.

zastavil v obchodě s drobným zbožím, musel být nejspíše zoufale hladový. Místo toho jsem okamžitě zařídil, aby této rodině byla poskytnuta pomoc, aby měli jídlo a střechu nad hlavou. Kromě toho jsme s pomocí vedoucích kněžství ve sboru dokázali najít zaměstnání pro manžela, aby tak mohl v budoucnu svou rodinu zaopatřit.

Jako vedoucí kněžství a pomocných organizací máme nárok na Pánovu pomoc při zvelebování svých povolání a při plnění svých zodpovědností. Usilujte o Jeho pomoc, a když získáte inspiraci, jedněte na základě této inspirace, abyste věděli, kam máte jít, koho máte navštívit, co máte říci, a jak

to máte říci. Můžeme se upřemýšlet k smrti, ale jen tehdy, když budeme na základě myšlenky jednat, pak skutečně lidem požehnáme.

Kéž jsme opravdovými pastýři těch, za které máme zodpovědnost. John Milton napsal ve své básni „Lycidas“: „Hladové ovce vzhlížejí, potravu však nedostávají.“ (Verš 125.) Sám Pán řekl proroku Ezechieli: „Běda pastýřům Izraelským, kteříž... stáda... [nepasou].“ (Ezechiel 34:2–3.)

Naší zodpovědností je pečovat o stádo, neboť tyto drahocenné ovce, tato jehňátka jsou všude – doma v naší vlastní rodině, mezi širším příbuzenstvím, a čekají na nás v našich církevních povoláních. Ježíš je naším Vzorem. On řekl: „Já jsem ten dobrý pastýř, a známť [ovce] své.“ (Jan 10:14.) Máme pastýřskou zodpovědnost. Kéž každý z nás přikročí ke službě.

Vztáhněte ruku k záchraně

Během putování po stezce života dochází ke ztrátám. Někteří se odchýlí od ukazatelů cesty, které vedou k věčnému životu, aby pak zjistili, že zvolená oklika nakonec vede do slepé uličky. Netečnost, bezstarostnost, sobectví a hřích, to vše si vybírá svou drahocennou daň v lidském životě. Jsou zde takoví, kteří z nevysvětlitelných důvodů pochodují za zvuku jiného bubeníka, aby později poznali, že následovali krysaře bolesti a utrpení.

V roce 1995 se První předsednictvo obrátilo k těm, kteří zbloudily od stáda Kristova, a vydalo zvláštní prohlášení nazvané „Pozvání zpět“. Toto poselství obsahovalo tuto výzvu:

„Obracíme se k vám, kteří se z nějakého důvodu nacházíte mimo náruč Církve, a pravíme vám: vraťte se. Zveme vás, abyste se vrátili a zakusili štěstí, které jste kdysi znali. Najdete mnohé, kteří vás přivítají s otevřenou

náručí, kteří vám budou pomáhat a kteří vám dodají odvahu.

Církev potřebuje vaši sílu, lásku, věrnost a oddanost. Cesta vedoucí k tomu, aby člověk mohl znovu získat úplná požehnání plynoucí z členství v Církvi, je pevně daná a jistá, a my jsme připraveni přijmout kohokoli, kdo na ni chce vstoupit.“

Možná, že díky jednomu často se opakujícímu příběhu lépe porozumíte tomu, že máte osobně možnost vztáhnout ruku k záchraně. Navštívme jednu rodinu, která má syna

Jacka. Jack měl již od mala mnoho vážných rozepří s otcem. Jednoho dne, to už mu bylo sedmnáct, vedli obzvláště bouřlivou debatu. Jack otci řekl: „To byla poslední kapka. Odcházím z domu, a už se nikdy nevrátím!“ Odešel do svého pokoje a zabalil si své věci. Matka ho prosila, aby zůstal, on byl však příliš rozzlobený, než aby jí naslouchal. Nechal ji stát s pláčem ve dveřích.

Když odcházel a chystal se projít brankou u domu, zaslechl otce, jak na něj volá: „Jacku, vím, že za to, že odcházíš, nesu z velké části vinu já. Opravdu mě to mrzí. Chci, abys věděl, že kdykoli se budeš chtít vrátit domů, budeš vždy vítán. A já se budu snažit být ti lepším otcem. Chci, abys věděl, že tě mám rád, a vždycky budu.“

Jack nic neřekl, odešel na autobusovou zastávku a koupil si jízdenku do vzdáleného místa. Když seděl v autobuse a sledoval, jak míle ubíhají, začal přemýšlet o slovech svého otce. Začal si uvědomovat, kolik odvahy, kolik lásky musel v sobě jeho otec najít, aby řekl to, co řekl. Otec se mu omluvil. Nabídl mu, že se může kdykoli vrátit, a letním vzduchem zazněla jeho slova: „Mám tě rád.“

Tehdy si Jack uvědomil, že je řada na něm. Uvědomil si, že sám se sebou se dokáže vyrovnat jedině tehdy, když svému otci projeví stejný druh vyspělosti, vlídnosti a lásky, který otec projevil vůči němu. Jack vystoupil

Kéž jsme opravdovými pastýři těch, za které máme zodpovědnost.

z autobusu. Koupil si zpáteční jízdenku a vydal se na cestu domů.

Dorazil krátce po půlnoci, vešel do domu a rozsvítil světlo. V houpacím křesle tam seděl jeho otec se skloněnou hlavou. Když vzhlédl a spatřil Jacka, vstal z křesla a vzájemně si padli do náručí. Jack později řekl: „Poslední roky, které jsem doma strávil, patřily mezi ty nejšťastnější v mém životě.“

Máme zde otce, který potlačil hněv a zkontroloval pýchu a vztáhl ruku, aby zachránil svého syna předtím, než by se stal jedním z ohromné „armády ztracených“, která je důsledkem narušených rodin a rozbitých domovů. Oním obvazem, oním uzdravujícím balzámem byla láska; láska, kterou lidé tak často pocítují a tak málokdy vyjadřují.

Z hory Sinaj hřmí v našich uších slova: „Cti otce svého i matku svou“ (Exodus 20:12) a později tentýž Bůh

nařídil: „[Žijte] s druhými v lásce.“ (NaS 42:45.)

Řiďte se Pánovým stavebním projektem

Poklekněte k modlitbě. Přikročte ke službě. Vztáhněte ruku k záchraně. Každá tato rada tvoří důležitou stránku Božího stavebního projektu, podle kterého z domu vzniká domov a z domova nebe.

Zachovat rovnováhu mezi našimi posvátnými a závažnými zodpovědnostmi v rodině a našimi církevními povoláními je pro nás zcela zásadní. Při péči o svou rodinu a při plnění církevních povolání musíme používat moudrost, inspiraci a zdravý úsudek, neboť obě oblasti jsou životně důležité. Nemůžeme zanedbávat svou rodinu; nesmíme zanedbávat svá církevní povolání.

Budujme dovedně, nevydávejme se žádnými zkratkami a řiďte se Jeho stavebním projektem. Pak nám Pán, náš stavbyvedoucí, může říci totéž, co řekl při svém zjevení se Šalomounovi, staviteli z jiné doby: „Pосvětil jsem domu toho, kterýž jsi vystavěl, aby přebývalo tam jméno mé až na věky, a byly tu oči mé i srdce mé po všechny dny.“ (1. Královská 9:3.) Pak budeme mít nebeské domovy a věčné rodiny a budeme schopni pomáhat i dalším rodinám, budeme schopni je posilovat a žehnat jim.

Modlím se nanejvýš pokorně a upřímně, aby každý z nás toto požehnaní získal. Ve jménu Ježíše Krista, amen.

ODKAZ

1. Dopis Prvního předsednictva, 11. února 1999.

RODINA

PROHLÁŠENÍ SVĚTU

PRVNÍ PŘEDSEDNICTVO A RADA DVANÁCTI APOŠTOLŮ
CÍRKVE JEŽÍŠE KRISTA SVATÝCH POSLEDNÍCH DNŮ

MY, PRVNÍ PŘEDSEDNICTVO a Rada dvanácti apoštolů Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů slavnostně prohlašujeme, že manželství mezi mužem a ženou je ustanoveno Bohem a že rodina je středem Stvořitelova plánu pro věčný osud jeho dětí.

VŠECHNY LIDSKÉ BYTOSTI – muži a ženy – jsou stvořeny podle obrazu Božího. Každý je milovaný duchovní syn nebo dcera nebeských rodičů a jako takový má každý božskou podstatu a určení. Pohlaví je základní charakteristikou předpozemské, smrtelné a věčné totožnosti a účelu jednotlivce.

V PŘEDPOZEMSKÉ ŘÍŠI duchovní synové a dcery znali Boha a uctívali ho jako svého Věčného Otce a přijali jeho plán, podle kterého jeho děti mohou obdržet hmotné tělo a získat pozemskou zkušenost, aby pokročily směrem k dokonalosti a nakonec naplnily své božské určení jako dědicové věčného života. Božský plán štěstí umožňuje, aby rodinné vztahy pokračovaly věčně, i za hrob. Posvátné obřady a smlouvy, které lze obdržet ve svatých chrámech, umožňují jedincům vrátit se do přítomnosti Boží a rodinám umožňují, aby byly sjednoceny na věčnost.

PRVNÍ PŘIKÁZÁNÍ, které dal Bůh Adamovi a Evě, se týkalo jejich možnosti být rodiči, a to jako manžel a manželka. Prohlašujeme, že přikázání, které Bůh dal svým dětem, aby se množily a naplnily zemi, je stále v platnosti. Dále prohlašujeme, že Bůh přikazuje, aby posvátné síly tvoření bylo používáno pouze mezi mužem a ženou, kteří jsou zákonně oddáni jako manžel a manželka.

PROHLAŠUJEME, že způsob, kterým je tvořen smrtelný život, je božsky určený. Potvrzujeme posvátnost života a jeho důležitost ve věčném Božím plánu.

MANŽEL S MANŽELKOU mají posvátnou zodpovědnost vzájemně se milovat a vzájemně o sebe pečovat a pečovat o své děti. „Aj, dědictví od Hospodina jsou dítky.“ (Žalmy 127:3.) Rodiče mají posvátnou povinnost vycho-

vávat své děti v lásce a spravedlivosti, starat se o jejich tělesné a duchovní potřeby, učit je vzájemně se milovat a sloužit jeden druhému, dodržovat přikázání Boží a být občany, kteří dodržují zákony, kdekoli žijí. Manželé a manželky – matky a otcové – budou voláni k zodpovědnosti před Bohem za nesplnění těchto povinností.

RODINA je ustanovena Bohem. Manželství mezi mužem a ženou je základem jeho věčného plánu. Děti mají právo na to, aby se narodily v manželském svazku a byly vychovávány otcem a matkou, kteří s naprostou věrností ctí manželské smlouvy. Štěstí v rodinném životě dosáhneme s největší pravděpodobností tehdy, když je založeno na učení Pána Ježíše Krista. Úspěšná manželství a rodiny jsou založeny a udržovány na zásadách víry, modlitby, pokání, odpuštění, úcty, lásky, soucitu, práce a hodnotných odpočinkových činností. Otcové jsou božsky určeni, aby v lásce a spravedlnosti předsedali svým rodinám, a jsou zodpovědní za to, že se postarají o životní potřeby a ochranu svých rodin. Matky jsou zodpovědné především za výchovu svých dětí. V těchto posvátných zodpovědnostech jsou otcové a matky povinni pomáhat jeden druhému jako rovnocenní partneři. Postižení, smrt nebo jiné okolnosti mohou vést k nutným individuálním úpravám. V případě potřeby má poskytnout podporu příbuzenstvo.

VARUJEME ty jedince, kteří porušují smlouvy morální čistoty, kteří zneužívají manželky nebo své potomstvo nebo kteří neplní rodinné povinnosti, že jednoho dne se budou zodpovídat před Bohem. Dále varujeme, že rozpad rodiny přivede na jedince, obce a národy pohromy předpověděné dávnými i současnými proroky.

VYZÝVÁME odpovědné občany a vládní úředníky, ať jsou kdekoli, aby podporovali ty kroky, které jsou určeny k udržení a posilování rodiny jako základní jednotky společnosti.

CÍRKEV
JEŽÍŠE KRISTA
SVATÝCH
POSLEDNÍCH DNŮ

